

Novoletne želje Bežigranjčanov

MLADINA NI SLABA

Zaposlitev vzame vsakemu precej časa in tako se je tudi SILVO BERGANT lahko bolj posvetil družbeno-političnemu življenju na terenu šole po upokojitvi.

»Kako ljudje, vajeni vsakodnevne zaposlitve, sprejemajo upokojitve?«

»Precej upokojenec si poišče honorarne zaposlitve, veliko jih začne aktivno sodelovati v družbenih organizacijah na terenu, nekaj pa je tudi taktih, ki se zaprejo sami vase in pustijo vso aktivnost ob strani — med temi je največ taktih, ki imajo razmeroma visoke pokojnine.«

»S kakšnimi težavami se srečujejo upokojenci, predvsem tisti, ki na stara leta ostanejo sami in kdo jim pri reševanju teh problemov pomaga?«

»Nekateri potrebujejo materialno pomoč, drugi živijo pri svojih, a se ti ne zmenijo zanje, drugi pa, ki so sami, rabijo nekoga, ki bi zanje skrbel. Zato imamo v krajevnih skupnostih socialno zdravstvene komisije, ki delajo po enotnem občinskem programu in mislim da tudi precej uspešno izpolnjujejo svoje naloge.«

»Kaj pogrešate upokojenci v Savskem naselju, kjer vi živite?«

»Savsko naselje ima že skoraj 10.000 prebivalcev, za katere pa ni dovolj prostora za družabno življenje. To pogrešamo zlasti starejši ljudje, ki se zbiramo v dveh, treh tistih gostinskih lokalih in mladina, ki se zaradi pomanjkanja družabnega življenja razdrobi — in potem jo je težko pritegniti nazaj.«

»Kaj pa mislite o današnji mladini?«

»Mladina ni slaba, čeprav ima nekaj napak. Te pa bi odpravili, če bi družbene organizacije, med katerimi je v našem naselju najbolj šibka ravno SZDL, znale mlade pritegniti k sebi in jih pridobiti za delo.«

»Kaj je v občini Bežigrad v zadnjem času na vas naredilo največji vtis?«

»Po vsej občini se ogromno gradi in pri tem se mi postavlja vprašanje, če nova sta-

SILVO BERGANT

novanjska naselja spremlja vedno tudi dovolj objektov, kot so šole, trgovine, vrtci in podobno. V Savskem naselju je število prebivalcev že skoraj preraslo kapacitete šol in vrtcev in tako bo treba kmalu poskrbeti za novo šolo in vrtce.«

»Kakšne pa so vaše želje ob slovesu leta 1972?«

»Želel bi, da bi vsi organi

krajevnih skupnosti in občinske skupščine posvetili čim več pozornosti naši skupni imovini, politično življenje naj postane bolj živahno, vsak pa naj na svojem področju dela po svojih močeh in zmogljivostih. V različnih organizacijah najdemo vedno iste osebe, na katere se potem vsi naslanjajo. Zato je treba usposobiti čimveč mladine, da bo sprejela breme starejših na svoje rame.«

UČENCEV NI

Enega izmed najbolj znanih bežigradskih frizerskih salonov je že pred 25. leti odprla MAJDA RAVNIKAR.

»Prav vsak ima ogromno težav; s kakšnimi se najpogosteje srečujete obrtniki?«

»Za vse obrtnike je prav gotovo največji problem kvaliteten najmlajši kader, ki ga je zelo težko dobiti. Tudi davki postajajo vse večji, nekoli-ko pa nas je prizadela tudi uredba, ki je za naše osebe sicer ugodna, za obrtnike pa pri teh cenah precej neprijetna. Sicer pa se bo v moji stroki položaj izboljšal, ko bomo dobili nove cenike.«

»Zakaj so take težave s kadrom?«

»Učencev nam stalno primanjkuje: v lokalu bi morala imeti 4 vajenke, imam pa le eno. Učne dobe so namreč zelo kratke in to je usodno

MAJDA RAVNIKAR

prav za učence. Vajenka se frizerstva v dveh letih in pol, ko je na praktiki le kakih 18 mesecev, ne more naučiti. Ko je izučena, naredi učenka še izpite, ki so pre malo strogi in ker so brez prakse, ki pri nas edina lahko prinese kvaliteto, ostajajo pomočnice večkrat brez zaposlitve. Poleg tega pa jih ščitijo zakoni in tako lahko zelo malo zahtevamo od njih.«

»Kako pa stranke reagirajo na to, kdo jim streže?«

»Stranke pustijo opravljati vajenkam le najosnovnejša opravila, saj lahko za ceno, ki je za nas nizka, za njih pa še vedno visoka, zahtevajo v redu opravljeno delo.«

»Pri nas raste vse več frizerskih lokalov. Kako občutite konkurenco?«

»V cenah smo vsi precej enotni in mislim, da se kvaliteta našega dela ne razlikuje preveč, zato tudi o preveliki konkurenci ne moremo govoriti. Precej strank pa nam odvzamejo frizerke, ki delajo »na črno« kar doma; obrti nimajo prijavljene in tako imajo pri pol manjših cenah še vedno več dohodkov kot mi.«

»Pa imate kljub temu dovolj dela?«

»Moja obrt je taka, pri kateri lahko le čakam, da ljudje pridejo k meni. Tako so vseh vse pomočnice v praznem lokalu, drugič pa se spet tare ljudi in jim ne moremo posredovati tako, kot bi želeli mi in oni.«

PAVLE KOSIR

BOJ ZA OBSTANEK

Eden izmed najmlajših kmečkih gospodarjev v Stožicah je PAVLE KOŠIR, ki danes kmetuje le še na hektaru in pol zemlje.

»Kmetov je v naši občini vse manj. Zakaj?«

»Vsako leto nam ostane manj zemlje, saj jo odkupi občina za razne gradnje. Tako se kmetom za Bežigradom ne obeta nič lepega — z denarjem, ki ga bomo dobili za zemljo, si jo bomo poskusili kupiti kje drugje, nekateri se bodo preusmerili v vinarstvo, drugi pa se bodo zaposlili kje drugod:«

»Kako stoji vaša kmetija?«

»Vsako leto imam manj zemlje, a več živine, ker več pridelam. Z denarjem od prodane zemlje sem nakupil tudi stroje, toda bojim se, da kmalu ne bom imel več kaj obdelovati. Pridelujem pa vso krmo za živino in krompir, zelje in nekaj žita. Krompir in zelje prodam v glavnem organizacijam, kadar pa je povsod dobra letina, pa kaj pridelka tudi ostane.«

»Ali sodelujete tudi s kmetijsko zadrugo?«

»Z zadrugo sodelujem manj odkar imam stroje — tam nabavim le umetna gnojila in jim včasih prodam tudi kaj živine.«

»Kateri problemi pa vas najbolj tarejo?«

»Davki so vedno večji in s kmetije odhaja vedno več denarja. Tudi za traktor moram plačati cestno takso, čeprav ga lahko uporabljam samo na kmetiji in poljih. Za Bežigradom se sicer precej zida in ureja, vendar pa puščajo poljska pota, ki so za nas najbolj pomembna. Urediti bi bilo treba tudi prehod preko Titove ceste, saj imamo zemljo na obeh straneh in včasih čakamo na eni ali drugi strani ceste s traktorjem tudi po pol ure.«

»Torej postaja kmečki kruh vse bolj grenak?«

»Tako je. Kmet mora namreč delati ves dan, včasih tudi ponoči. Odvisni smo od vremena, od letine, ki nam da edini zaslužek. Interesov kmetov ne ščitijo nihče, razen kmetu odbornika in tako ni nič čudnega, če mladi zapuščajo zemljo. Tudi sam ne bi bil kmet, če bi imel možnost še enkrat izbirati.«

»In kaj pričakujete od novega leta?«

Pričakujem le delo, saj boljšega zame tako ne more biti in — boj za obstoj.«

ZAUPANJE OBČANOV

Edina odbornica občinske skupščine Bežigrad v krajevni skupnosti Boris Kidrič je NUSA BINDER, ki skrbi za okoliš Črtomirove ulice.

»Kakšne so vaše odborniške naloge?«

»Moja glavna naloga je, da posredujem želje občanov na občinsko skupščino. Kot v vseh krajevnih skupnostih imamo tudi pri nas odborniki teren razdeljen na manjša področja, katerim se potem bolj posvetimo.«

»Kako pa navežete stike z občani?«

»Največkrat preko krajevne skupnosti, na zborih volivcev ali na podobnih sestankih. Sodelujem pa tudi v raznih drugih organizacijah na terenu in tako »poblize« spoznam še več ljudi.«

»Ali občani poznajo vašo nalogo?«

»Občani vedo, da zastopam njihove interese, saj se na sestankih večkrat obrnejo name in tudi drugače mi posredujejo svoje probleme. V začetku mandatne dobe sem bila še precej neizkušena, pozneje pa sem si pridobila zaupanje občanov in mislim, da so naši medsebojni odnosi zelo dobri.«

NUSA BINDER

»O kakšnih težavah največkrat razpravljate na sejah občinske skupščine?«

»Največkrat za Bežigradom ugotavljamo pomanjkanje trgovin, kar postaja trenutno zelo aktualno v naši krajevni skupnosti, ker ni ob novi Črtomirovi in Topniški ulici niti ene trgovine, da bi si številni stanovanjci lahko kupili vsaj najosnovnejša življenjska sredstva. Precej pozornosti bomo morali posvetiti komunalnim dejavnostim, občani sami pa bi morali veliko bolj paziti na svojo okolico in ohraniti mesto čisto. Problem je tudi razsvetljava ulic, ki so ponekod še zelo slabo urejene.«

Seje obeh zborov občinske skupščine, ki so enkrat na mesec, so zelo dobro obiskane in nismo imeli še niti enkrat težav s sklepčnostjo. To dokazuje, da so si Bežigradčani izbrali dobre zastopnike, ki se res trudijo, da bi vedno zastopali interese občanov.«

»Kaj pa se vam za Bežigradom ne zdi v redu ali pa pomanjkljivo?«

»Bežigrad postaja center Ljubljane, vendar pa to ne bo, dokler bodo v neposredni bližini modernih stavb zane marjena barakarska naselja. Precej obremenjena je tudi pošta, ki se stiska v preloženih prostorih, pa tudi zdravstveni dom bo kmalu pretesen. Sicer pa smo z vsem, kar je v naši občini novega, lahko zelo zadovoljni.«

ANICA ZORMAN

ŽIVIMO ZA OTROKE

ANICA ZORMAN se je v Ljubljano preselila iz Postojne, kjer je bila vzgojiteljica, sedaj pa je že dve leti na podobnem delovnem mestu v vzgojnovarstvenem zavodu Jelka v krajevni skupnosti Stadion.

»Kako je v Ljubljani urejeno otroško varstvo?«

»Kapacitete vrtcev so še vedno premajhne, saj veliko otrok nima ustreznega varstva, ker jih v vzgojnovarstvenih zavodih ne morejo sprejeti. Res pa je, da so skoraj vsi vrtci zelo dobro urejeni in se otroci v njih prav udobno počutijo.«

»Kakšen pa je dan v vrtcu?«

»Vrtec je odprt od 6. ure zjutraj do 16. ure in precej otrok preživi pri nas vseh deset ur. Zjutraj se otroci najprej individualno igrajo, potem je skupno jutranje razgibanje, malica in zaposlitev tako na estetskem kot na intelektualnem področju. Ob lepem vremenu so običajni tudi sprehodi po bližnji okolici, ki pa postajajo vse bolj neprijetni za nas vzgojitelje, ker so ceste zelo prometne in je včasih kar težko paziti na 20 razposajencev. Glavni namen teh sprehodov je razgibanje na svežem zraku, otroci pa tudi opazujejo in spoznavajo okolico. Po kosilu je obvezen počitek in potem pride ura, ko vsi otroci nestrpno pričakujejo starše, ki jih pridejo iskat.«

»Delo vzgojiteljice je prav gotovo zelo naporno?«

»Rada imam otroke in imam precej potrpljenja pri delu z njimi, zato sem zelo zadovoljna s tem poklicem. Vendar moram tudi doma pripravljati program za naslednji dan in napisati poročilo o dnevnem delu. Otroke poskušam čim bolj kulturno vzgajati, vcepljamo pa jim tudi higijenske in delovne navade.«

»Ali o navadah in problemih otrok, ki jih vzgajate, govorite tudi z njihovimi starši?«

»Starši nam z različni nasveti zelo pomagajo pri našem delu in so z nami zelo zadovoljni. Želim pa, da starši otrokom posvetijo čim več časa vsaj takrat, ko so skupaj. Mnogi so ločeni tudi po deset ur in predvsem majhni otroci potrebujejo več nežnosti, ki je mi včasih ne moremo dati vsem.«

»Kakšne pa so vaše želje ob novem letu?«

»Pri gradnji stanovanjskih naselij ne smemo pozabljati na otroška igrišča, ki naj bodo

čim večja, z drevesi in manjšimi hribčki, kjer se bodo otroci pozimi lahko sankali. Želim pa tudi, da bi vsi starši, ki že dolgo čakajo na ureditev varstva svojih otrok, čimprej dobili zanje prostore v vrtcih.«

ČRNUČE — NARODNI PARK

DAVORIN MOZINA iz Črnuče je sekretar mladinskega aktiva v podjetju Energoinvest, kjer dela kot orodjar že 4 leta.

»Kakšno je življenje mladine na Črnučah?«

»V krajevni skupnosti Črnuče že okrog 4 leta ne deluje več mladinski aktiv. Nekaj mladincev je zainteresiranih za ponovno ustanovitev aktiva in zato že pripravljamo iniciativni odbor, ki bo pritegnil mladince k delu. Za razmeroma slabo stanje mladinske aktivnosti pa so precej krive tudi ostale družbenopolitične organizacije krajevne skupnosti, za katere se ne ve, kaj in kako delajo.«

»Kakšne možnosti za preživljanje prostega časa imajo mladi Črnučani?«

»Prisotnost mladine se kaže v raznih neorganiziranih dejavnostih kot je razno izživljanje na športnih igriščih osnovne šole in v takomimenovanih disko klubih. Zelo se čuti pomanjkanje prostora za družabno življenje, saj je kino zaprt že pol leta, kulturno prosvetno društvo Svoboda pa je že pred leti prenehalo z delom.«

Zato so mladi bolj zainteresirani za športno življenje, saj precej uspešno delujeta košarkarski in nogometni klub, aktivna je tudi strelska družina, nekateri pa se zbirajo v taborniški sekciji.«

»Kaj pričakujete od mladinskega aktiva?«

»Pri ustanavljanju mladinskega aktiva se bomo prav gotovo srečali s številnimi težavami, ki nam jih bo pomagala prebroditi krajevna skupnost, zelo pa nam bi bila dobrodošla tudi pomoč ostalih družbeno političnih organizacij. Ne morem reči, da je mladina v krajevni skupnosti zainteresirana za politično življenje, vidim pa potrebo po tem, da je mladina aktivna na drugih področjih kot so šport, razne vrste zabave in podobno.«

DAVORIN MOZINA

»Kaj pa vam na Črnučah ne ugaja?«

»Dobro je to, da je skoraj povsod kamor greš gozd saj so Črnuče takorekoč nacionalni park občine Bežigrad. Kaže pa, da nekateri preveč upoštevajo nedotakljivost »nacionalnih parkov« in tako ostaja pri nas precej neresenih komunalnih problemov, nezadovoljnij pa smo tudi z zdravstvenim varstvom.«